ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΒΑΛΝΤΑΝ

Ο ΦΤΩΧΟΣ ΠΛΟΥΦ

Ἡ κυρία Μαρτίνα Τουϊγὲτ εἶνε πολὺ-πολὺ παράξενη γυναῖκα. Μὲ τὰ ξανθὰ φουντωμένα μαλλιά της καὶ μὲ τὰ ὁλογάλανα μάτια της μοιάζει μὲ κοῦκλα. Γ' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ ἄντρας της τὴν λατρεύει.

Εἴχανε δυὸ χρόνια παντρεμμένοι ὅταν κηρύχτηκε ἄξαφνα ὁ πόλεμος, κι' ὁ ἄντρας της ὁ Ζερμαὶν, ἔφυγε γιὰ τὸν πόλεμο, φορῶντας τὴ στολὴ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ. Ἡ Μαρτίνα ἤτανε σὰν τσακισμένη. Δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ. Ἡ ἀναχώρησις τοῦ ἀντρός της τὴν ἀνεστάτωσε...

Ἡ πρώτη της δουλειὰ μόλις ἔμεινε μόνη, ἤτανε νὰ καταφύγῃ στὴ μητέρα της, ποὺ τὴν ἐδέχθηκε χαρούμενη. Μὰ κι' αὐτὴ ἡ χαρὰ τῆς μητέρας της τὴν ἐπλήγωνε. Ὅλους τοὺς ἤθελε θλιμμένους γύρω της.

Μὰ δὲν εἶνε αὐτὴ μόνη ποὺ χασε ἔτσι ἐξαφνικὰ τὸν ἄντρα της. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ σὲ πολλὲς φίλες της. Κ' ἡ Μαρτίνα ξαναβρίσκει σιγὰ-σιγὰ τὸ θάρρος της καὶ σὲ λίγο γίνεται νοσοκόμος καὶ προσφέρει τὶς ὑπηρεσίες της σ' ἕνα στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο.

Εἶνε τώρα ἀφοσιωμένη στοὺς τραυματίας της. Ἡ μακρὲς συζητήσεις μαζύ τους τῆς ἀνοίγουν καινούργιους ὁρίζοντας. Ἡ καρδιά της πλαταίνει. Ξεχνᾶ τὸν παληὸ ἐγωϊσμὸ τῆς χαϊδεμένης γυναίκας. Καταλαβαίνει πὼς ὑπάρχουν ἄνθρωποι πολὺ πιὸ ἀξιολύπητοι ἀπ' αὐτήν. Κ' αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ δώσῃ ὅ,τι μπορεῖ περισσότερο ἀπὸ τὸν ἑαυτό της, σ' ὅσους ὑποφέρουν στὸν κόσμο αὐτό.

Πρῶτα-πρῶτα σκέφτεται τὸν ἄντρα της ποὺ ἐκεῖ μακρυά, κάτω ἀπὸ τὶς ἐχθρικὲς σφαῖρες, φτιάνει δρόμους καὶ διορθώνει γεφύρια. Τὸν καϋμένο τὸ Ζερμαὶν !.. Τότε, ὅταν ἤτανε μαζὺ οἱ δυό τους, τοῦ ἔδωσε τάχα νὰ καταλάβῃ ἀρκετὰ καλὰ πόσο τὸν ἀγαποῦσε ;

Καὶ στὰ γράμματα ποὺ τοῦ γράφει τώρα ἡ Μαρτίνα βάζει ὅλη της τὴν καρδιά.

Εἶνε πειὰ δυὸ χρόνια ποὺ οἱ ἄνθρωποι σκοτώνονται στὰ χαρακώματα. Τὶ συμφορὰ κι' αὐτὴ πάλι ! Τρεῖς φορὲς ὁ Ζερμαὶν Τουϊγὲτ ἐγύρισε μὲ ἄδεια στὸ σπίτι του. Κ' ἔπειτα ξανάφυγε πάλι καὶ ἡ Μαρτίνα ὑποφέρει κάθε τόσο περισσότερο μὲ τοὺς ἀποχωρισμοὺς αὐτοὺς. Τί νὰ κάνῃ γιὰ νὰ δώσῃ στὸν ἀγαπημένο της, ποὺ εἶνε πάντοτε τόσο θερμὸς μαζύ της, νὰ καταλάβῃ ὅτι ἡ σκέψις της δὲν τὸν ἐγκαταλείπει ποτέ ; Θάθελε νὰ κόψῃ στὰ δυὸ τὴν καρδιά της, ναί, νὰ τὴν κόψῃ στὰ δυὸ καὶ νὰ βάλῃ τὸ μισό, ἔτσι ὅπως θὰ πάλλῃ δυνατά, στὸ χέρι τοῦ ἀντρός της !

Κάθε τόσο τοῦ στέλνει ἐνθύμια στὸ μέτωπο : Κ' ἕνα δαχτυλίδι της ἀκόμα ποὺ τὸ ἀγαποῦσε τόσο πολύ, ἡ Μαρτίνα τοῦ τὸ στέλνει κ' αὐτὸ καὶ τοῦ γράφει : *«Πρέπει νὰ τὸ φορῆς, νὰ μὴν τὸ ἀποχωρισθῆς ποτέ σου ! Εἶνε κάτι ἀπὸ μένα τὴν ἴδια τὸ δαχτυλίδι αὐτό ...»*

Ὡστόσο, ἡ κυρία Τουϊγὲτ βρίσκεται σὲ λίγο ὑποχρεωμένη ν' ἀφήσῃ τὴν ἐργασία της στὸ στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο. Ἡ δυνάμεις της εἶχαν ἐξαντληθῆ. Εἶχε κοπιάσει τόσο πολύ !

***

— Γιὰ κυττᾶχτε το λοιπόν, δὲν εἶνε ὡραῖο ;

Ἡ ὑπηρέτρια ἀποκρίνεται :

— Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ πὼς εἶνε ὡραῖο, κυρία. Μὰ εἶνε γνωστὸ πὼς ὅσο πιὸ κοντὸ εἶνε τὸ μπουλντὼκ τόσο εἶνε καὶ πιὸ ὡραῖο...

— Ἔχει ἅγιο ὕφος, δὲν εἶνε ἔτσι ;...Καί, γιὰ κυττάχτε, τὶ πειθήνιο ποὺ εἶνε ! Νά, τοῦ τραβῶ τ' αὐτιά, τὸ φιλάω... καὶ ὅμως μ' ἀφήνει νὰ τοῦ κάνω ὅ,τι θέλω !...Δὲν εἶνε κωμικὸ μὲ τ' αὐτιὰ του ποὺ κρεμᾶνε ἔτσι καὶ τὴ μύτη του ποὺ χάνεται μέσα στὰ μαλλιά του !... Θὰ τὸ φροντίζετε, θὰ τὸ περιποιεῖσθε, δὲν εἶν' ἔτσι κόρη μου ;...

— Ὤ, ἡ κυρία μπορεῖ νὰ μείνῃ ἥσυχη ! Κ' ἔπειτα, ἡ κυρία ἔκανε πολὺ καλὰ νὰ πάρῃ ἕνα σκυλλί... Αὐτὸ θὰ τὴν διασκεδάζῃ ὅσο θὰ λείπῃ ὁ κύριος !...Πῶς θὰ τὸ λέμε, κυρία ;

— Πῶς νὰ τὸ ποῦμε... πῶς νὰ τὸ ποῦμε, ἀλήθεια ! Ἄ ! ναί ! Πλούφ, Πλούφ !... Τὸ καλό μου τὸ σκυλλάκι !... Πλούφ, ἐδῶ !... Πλούφ !..κατέβα γρήγορα..ἡ καρέκλες δὲν εἶνε γιὰ τοὺς σκύλλους !..

***

— Πλούφ !...θὰ τὸν ἀγαπᾶς τὸν κύριό σου, ἔ, Πλούφ !...

Ἡ Μαρτίνα δὲν ἀφήνει πειὰ τὸν Πλοὺφ ἀπὸ κοντά της, μὰ οὔτε καὶ ὁ Πλοὺφ τὴ Μαρτίνα. Τὸν βγάζει περίπατο, φροντίζει γιὰ τὴν τροφή του. Καὶ ὅμως—ἡ Μαρτίνα εἶνε ἀμετάπειστη στὸ σημεῖο αὐτὸ—ὁ Πλοὺφ κοιμᾶται πάντοτε στὴν κουζίνα, στὰ σκληρά !

Κάθε μέρα ἡ κυρία καὶ τὸ ζῶο ἔχουν ἀτέλειωτες κουβέντες. Τὶ μποροῦσε ἡ Μαρτίνα νὰ λέῃ τοῦ Πλούφ ;... Καὶ ὅμως,μὲ τὰ μάτια της καρφωμένα στὰ δικά του, τοῦ μιλᾶ ὁλοένα...Καὶ ὁ Πλοὺφ κουνᾶ τὴν οὐρά του : φαίνεται νὰ καταλαβαίνῃ πολὺ καλά !

— Πλούφ !...θὰ τὸν ἀγαπᾶς, πές μου...

Ὁ Πλοὺφ εἶχε καταλάβει. Εἶχε καταλάβει τόσο καλά, ὥστε, ὅταν ὁ Τουϊγὲτ ἐγύρισε μὲ ἄδεια ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μῆνες, ὁ Πλοὺφ ἐρρίχθηκε σὰ μιὰ ὁλοστρόγγυλη μπάλα ἀνάμεσα στὰ πόδια του καὶ τοῦ ἐφανέρωσε ὅσο μποροῦσε καλύτερα τὴν ἀγάπη του.

— Τί εἶν' αὐτὸ τὸ σκυλλί ;...φωνάζει ὁ ἀνθυπολοχαγός.

— Φίλησέ με πρῶτα, ἀπαντᾶ ἡ Μαρτίνα.

Καὶ μονάχα τὴν ἄλλη μέρα ἡ κυρία Τουϊγὲτ ἐξήγησε στὸν ἄντρα της :

— Νά, ἀγάπη μου, ὅταν φύγῃς ὕστερ' ἀπὸ ἑφτὰ μέρες, θὰ πάρῃς μαζύ σου τὸν Πλούφ.

— Τό θέλεις ;...

— Τὸ θέλω ! Τόχω, δυὸ μῆνες τώρα αὐτὸ τὸ σκυλλί, ἐπὶ δυὸ μῆνες, κάθε μέρα, τοῦ ἔλεγα τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Τοῦ ἔλεγα πὼς θᾶσαι ὁ κύριός του, πὼς πρέπει νὰ σ' ἀγαπᾶ, νὰ μὴ σ' ἀφήσῃ ποτέ, ποτέ !... Πὼς πρέπει ν' ἀκολουθήσῃ τὰ βήματά σου, ὅπου κι' ἂν πᾶς. Θᾶναι κάτι ποὺ θὰ τρίβεται ἐπάνω σου, ποὺ θὰ ζῇ πλάϊ σου, ποὺ θὰ τοῦ μιλᾶς, θὰ τὸ χαϊδεύῃς...

Ὁ Τουϊγὲτ τὴν ἄκουγε χαϊδεύοντας τὰ ὁλόξανθα κουκλίστικα μαλλιὰ τῆς Μαρτίνας.

— Δυὸ μῆνες τώρα, συνεχίζει ἡ Μαρτίνα, ἐγέμισα τὴν καρδιά τοῦ Πλοὺφ μὲ ἀγάπη... θὰ τὴν ἔχει μέσα του, θὰ τὴν βλέπῃς στὰ μάτια του... Ὅταν θὰ βρίσκεσαι στὴν ἀνάγκη νὰ πλαγιάσης πάνω στὴ γῆ, ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια κανενὸς χωριοῦ, ὁ Πλοὺφ θὰ πλαγιάζῃ στὰ πόδια σου καὶ θὰ σοῦ τὰ ζεσταίνῃ. Καὶ ἂν...

— Τὰ μάτια τῆς Μαρτίνας γεμίζουν δάκρυα, κι' ὁ Τουϊγὲτ τῆς τὰ σκουπίζει μὲ τὰ χείλη του.

— Καὶ ἄν...ἂν πληγωθῆς ποτέ σου, ὁ Πλοὺφ θὰ τρέξῃ ἀμέσως νὰ ζητήσῃ βοήθεια γιὰ σένα... Βλέπεις, Ζερμαίν, θέλω στὸν Πλοὺφ νὰ βρίσκῃς ὅ,τι σοῦ χρειάζεται, τὸν ἔχω διδάξει νὰ σὲ συνοδεύῃ καὶ νὰ σὲ ὑπηρετῇ...

Ὁ Τουϊγὲτ ἅπηρε τὸ ζῶο στὰ γόνατά του καὶ τὸ χάϊδεψε τρυφερά. Ὕστερα κύτταξε τὴν Μαρτίνα· ἔνοιωσε μιὰ μεγάλη τρυφερότητα στὴν ψυχή του καί, καθὼς ἐτραβοῦσε ἐλαφρὰ ἐπάνω του τὴ γυναίκα του γιὰ νὰ τὴ φιλήσῃ, ὁ Πλοὺφ ἤρθε κι' ἔχωσε τὴν ὑγρὴ καὶ κρύα μυτίτσα του ἀνάμεσα στὰ πρόσωπά τους...

***

Ἡ Μαρτίνα δὲν εἶχε πειὰ τὸν Πλοὺφ γιὰ νὰ κουβεντιάζῃ μαζύ του. Ἔγραφε περισσότερα γράμματα στὸν Τουϊγὲτ. Μὰ καὶ στὰ γράμματά της, καὶ σὲ κεῖνα ποὺ ἔπαιρνε ἀπὸ τὸν ἄντρα της, γινόταν πολὺς λόγος γιὰ τὸν Πλούφ.

Ὁ Τουϊγὲτ μιλοῦσε πολὺ συγκινημένα γι' αὐτόν. Ἦταν πιστός, ἦταν ἀφοσιωμένος...Ἦταν τὸ καλύτερο ἀπὸ τὰ δῶρα ποὺ τοῦ εἶχε δώσει, ἦταν ἐκεῖνο ποὺ τοῦ τὴν θύμιζε περισσότερο.

Ὅμως, ἐδῶ κ' ἕνα μῆνα ὁ Τουϊγὲτ κάνει λόγο πιὸ σπάνια γιὰ τὸν Πλούφ. Δὲν γράφει τίποτα τὸ καινούργιο γι' αὐτόν. Ἀπαντάει μονάχα σύντομα - σύντομα καὶ συγκινημένα σ' ὅ,τι ρωτάει γι' αὐτὸν ἡ Μαρτίνα. Ἡ κυρία Τουϊγὲτ τὸ πρόσεξε αὐτὸ γιὰ πρώτη φορὰ διαβάζοντας ἕνα γράμμα τοῦ ἀντρός της : «Ὁ Πλοὺφ εἶνε πολὺ καλά...» τῆς ἔγραφε ξηρά...

Τόσο μονάχα ; Γιατὶ ὁ Ζερμαὶν νὰ μὴν ἀσχολῆται πειὰ μὲ τὸν Πλούφ. Ἡ σκέψις αὐτὴ περνάει ἀπ' τὸ μυαλό της καὶ τὴν ἀνησυχεῖ, τὴν τρομάζει...

— Τέλος, σὲ λίγες μέρες ὁ πόλεμος ἔπαψε ξαφνικὰ καὶ τὰ σώματα γύριζαν ἀπ' τὸ μέτωπο. Ἡ κυρία Τουϊγὲτ ἦταν γεμάτη χαρά. Ἐπερίμενε.

— Κι' ὅταν κάποια μέρα ἐχτύπησαν στὴν ἐξώπορτα, ὁ χτύπος αὐτὸς, ἕνας ἐχεχωριστός, ἀλλοιώτικος χτύπος, ἀντήχησε βαθειὰ μέσ' στὴν καρδιά της. Ἔτρεξε καὶ δὲν κατάλαβε πότε βρέθηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ζερμαὶν ποὺ τὴ φιλοῦσε στὰ μάγουλα, στὰ χείλη, παντοῦ... Κι' ὅταν τὰ φιλιὰ τοῦ Ζερμαὶν ἀραίωσαν, ἐγύρισε γύρω τὰ μάτια της, μὰ δὲν εἶδε τὸν Πλοὺφ πουθενά...

Ὁ Τουϊγὲτ τὴν ἀγκάλιασε βιαστικὰ καὶ κόλλησε τὰ χείλη του στὰ δικά της, σὰ γιὰ νὰ προλάβῃ μιὰν ἐρώτησῃ πού περίμενε... Ὅμως ὁ Πλοὺφ δὲν ἤτανε πειὰ ἐκεῖ γιὰ νὰ χώσῃ τὴν ὑγρὴ καὶ κρύα μυτίτσα του ἀνάμεσα στὰ πρόσωπά τους !

Ἡ Μαρτίνα λαχτάρισε. Ἡ καρδιά της σφίχτηκε. Ὁ Πλούφ ; Ποῦ ἦταν ὁ Πλούφ ; Κύτταξε τὸν ἄντρα της στὰ μάτια. Ὁ Ζερμαὶν κούνησε τὸ κεφάλι του θλιβερά. Τὶ κρίμα !... Αὐτὸ ἦταν...Ὁ φτωχὸς ὁ Πλοὺφ εἶχε σκοτωθῆ, ναί εἶχε σκοτωθῆ σὲ μιὰ μάχη, πλάϊ στὸν κύριό του, ἀκολουθῶντας τον παντοῦ, φυλάγοντάς τον, πιστὸς κι' ἀφοσιωμένος, ὅπως τὸν εἶχε διδάξει ἡ Μαρτίνα...

Πέτρος Βαλντὰν

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

— Ἂν ἡ γυναῖκες εἶνε φιλάρεσκες καὶ φροντίζουν τόσο γιὸ τὴν ἐμορφιά τους, φταῖνε οἱ ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι γιὰ-τὴν ἐμορφιά τους αὐτὴ κυρίως τὶς ἀγαποῦν.

— Ὅτι κυρίως κολακεύει μιὰ γυναίκα εἶνε ἡ πρὸς αὐτὴν μόνον ἀγάπη ἑνὸς ἀνδρός, τὸν ὁποῖο ἀγαποῦν πολλὲς γυναῖκες !...